

SMĚRNICE

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY 2007/65/ES

ze dne 11. prosince 2007,

kterou se mění směrnice Rady 89/552/EHS o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na čl. 47 odst. 2 a článek 55 této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽¹⁾,s ohledem na stanovisko Výboru regionů ⁽²⁾,v souladu s postupem stanoveným v článku 251 Smlouvy ⁽³⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Směrnice Rady 89/552/EHS ⁽⁴⁾ koordinuje některé právní a správní předpisy členských států upravující provozování televizního vysílání. Nové technologie v oblasti přenosu audiovizuálních mediálních služeb však vyžadují přizpůsobení předpisového rámce za účelem zohlednění dopadu strukturálních změn, šíření informačních

a komunikačních technologií (ICT) a technického rozvoje na obchodní modely, zejména na financování komerčního vysílání, a pro zajištění optimálních podmínek pro hospodářskou soutěž a právní jistotu, pokud jde o evropský průmysl informačních technologií a evropský mediální průmysl a služby, jakož i respektování kulturní a jazykové rozmanitosti.

(2) Právní a správní předpisy členských států upravující provozování televizního vysílání již koordinuje směrnice 89/552/EHS, zatímco pravidla použitelná pro činnosti, jako jsou audiovizuální mediální služby na vyžádání, obsahují rozdíly, z nichž některé mohou bránit volnému pohybu těchto služeb v rámci Evropského společenství a narušit hospodářskou soutěž na vnitřním trhu.

(3) Audiovizuální mediální služby jsou ve stejné míře kulturními i ekonomickými službami. Jejich rostoucí význam pro společnost, demokracii – především zajištěním svobody informací, názorové rozmanitosti a plurality médií – vzdělávání a kulturu odůvodňuje používání zvláštních pravidel pro tyto služby.

(4) Ustanovení čl. 151 odst. 4 Smlouvy vyžaduje, aby Společenství ve své činnosti podle ostatních ustanovení Smlouvy přihlíželo ke kulturním hlediskům, zejména s cílem uznávat a podporovat rozmanitost svých kultur.

(5) Evropský parlament v usneseních ze dne 1. prosince 2005 ⁽⁵⁾ a 4. dubna 2006 ⁽⁶⁾ o kole jednání v Dohá a o ministerských konferencích WTO požadoval, aby byly základní veřejné služby, jako jsou audiovizuální

⁽¹⁾ Úř. věst. C 318, 23.12.2006, s. 202.

⁽²⁾ Úř. věst. C 51, 6.3.2007, s. 7.

⁽³⁾ Stanovisko Evropského parlamentu ze dne 13. prosince 2006 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku), společný postoj Rady ze dne 15. října 2007 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku), postoj Evropského parlamentu ze dne 29. listopadu 2007.

⁽⁴⁾ Směrnice Rady 89/552/EHS ze dne 3. října 1989 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání (Úř. věst. L 298, 17.10.1989, s. 23). Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 97/36/ES (Úř. věst. L 202, 30.7.1997, s. 60).

⁽⁵⁾ Úř. věst. C 285 E, 22.11.2006, s. 126.

⁽⁶⁾ Úř. věst. C 293 E, 2.12.2006, s. 155.

služby, vyňaty z liberalizace v rámci kol jednání GATS. Ve svém usnesení ze dne 27. dubna 2006 ⁽¹⁾ Evropský parlament vyslovil podporu Úmluvě Unesco o ochraně a podpoře rozmanitosti kulturních projevů, v níž je zejména uvedeno, že „kulturní činnosti, statky a služby mají jak hospodářskou, tak i kulturní povahu, jelikož jsou nositeli identit, hodnot a významů, a že by se s nimi tudíž nemělo zacházet, jako by měly pouze odchodní hodnotu“. Rozhodnutím Rady 2006/515/ES ze dne 18. května 2006 o uzavření Úmluvy o ochraně a podpoře rozmanitosti kulturních projevů ⁽²⁾ byla schválena úmluva Unesco jménem Společenství. Úmluva vstoupila v platnost dne 18. března 2007. Tato směrnice respektuje zásady uvedené úmluvy.

- (6) Tradiční audiovizuální mediální služby – jako televize – a rozvíjející se audiovizuální mediální služby na vyžádání vytvářejí ve Společenství významné pracovní příležitosti, zejména v malých a středních podnicích, a podněcují hospodářský růst a investice. Vzhledem k významu rovných podmínek a skutečného evropského trhu s audiovizuálními mediálními službami by měly být respektovány základní zásady vnitřního trhu, jako je volná hospodářská soutěž a rovné zacházení, aby byly na trzích s audiovizuálními mediálními službami zajištěny transparentnost a předvídatelnost a aby bylo dosaženo snížení překážek pro vstup na tento trh.
- (7) Evropské společnosti poskytující audiovizuální mediální služby čelí právní nejistotě a nerovným podmínkám, pokud jde o právní režim vztahující se na rozvíjející se služby na vyžádání. Je tedy nutné za účelem zamezení narušování hospodářské soutěže, zvýšení právní jistoty, pomoci při dotvoření vnitřního trhu a usnadnění vzniku jednotného informačního prostoru používat pro všechny audiovizuální mediální služby, jak pro televizní vysílání (tj. lineární audiovizuální mediální služby), tak pro audiovizuální mediální služby na vyžádání (tj. nelineární audiovizuální mediální služby), alespoň základní stupeň koordinovaných pravidel. Základní zásady směrnice 89/552/EHS, jmenovitě zásada země původu a společná minimální pravidla, se osvědčily a měly by být tudíž zachovány.
- (8) Dne 15. prosince 2003 Komise přijala sdělení o budoucnosti evropské regulační politiky v audiovizuální oblasti, v němž zdůraznila, že regulační politika v tomto odvětví musí v současné době i v budoucnu chránit některé veřejné zájmy, například kulturní rozmanitost, právo na informace, pluralitu

medií, ochranu nezletilých osob a ochranu spotřebitele a zvyšovat informovanost a mediální gramotnost veřejnosti.

- (9) Usnesení Rady a zástupců vlád členských států zasedajících v Radě ze dne 25. ledna 1999 o veřejnoprávním vysílání ⁽³⁾ znovu potvrdilo, že plnění poslání veřejnoprávního vysílání vyžaduje, aby byl nadále využíván technologický pokrok. Společná existence soukromých a veřejnoprávních poskytovatelů audiovizuálních mediálních služeb je rysem, který je specifický pro evropský audiovizuální mediální trh.
- (10) Komise přijala iniciativu „i2010: evropská informační společnost“ s cílem posílit růst a zaměstnanost v odvětví informační společnosti a mediálním průmyslu. Jedná se o komplexní strategii vytvořenou tak, aby na pozadí sblížení služeb informační společnosti a mediálních služeb, sítí a zařízení podporovala produkci evropského obsahu, rozvoj digitální ekonomiky a přijímání informačních a komunikačních technologií, a to modernizací a nasazením všech nástrojů politiky EU: regulačních nástrojů, výzkumu a partnerství s průmyslem. Komise se zavázala vytvořit soudržný rámec vnitřního trhu pro služby informační společnosti a mediální služby, a to modernizací právního rámce pro audiovizuální služby, a předložila v roce 2005 návrh na modernizaci směrnice o televizi bez hranic a její přeměnu na směrnici o audiovizuálních mediálních službách. Cíle iniciativy „i2010“ se v zásadě dosáhne tak, že se umožní růst odvětví s pouze minimální mírou regulace a malým začínajícím podnikům, které jsou tvůrci budoucího bohatství a pracovních míst, se umožní rozvoj, inovace a vytváření pracovních míst na volném trhu.
- (11) Evropský parlament usneseními ze dne 4. září 2003 ⁽⁴⁾, 22. dubna 2004 ⁽⁵⁾ a 6. září 2005 ⁽⁶⁾ vyzývá k přizpůsobení stávající směrnice 89/552/EHS, které by zohlednilo strukturální změny a technologický rozvoj při plném respektování jejich základních zásad, které zůstávají i nadále platné. Kromě toho v zásadě podpořil obecný přístup spočívající v základních pravidlech pro všechny audiovizuální mediální služby a doplňkových pravidlech pro televizní vysílání.

⁽³⁾ Úř. věst. C 30, 5.2.1999, s. 1.

⁽⁴⁾ Usnesení Evropského parlamentu o televizi bez hranic (Úř. věst. C 76 E, 25.3.2004, s. 453).

⁽⁵⁾ Usnesení Evropského parlamentu o nebezpečí porušování svobody projevu a informační svobody v EU, a zejména v Itálii (článek 11 odst. 2 Listiny základních práv) (Úř. věst. C 104 E, 30.4.2004, s. 1026).

⁽⁶⁾ Usnesení Evropského parlamentu o uplatňování článků 4 a 5 směrnice 89/552/EHS („televize bez hranic“) ve znění směrnice 97/36/ES v letech 2001 a 2002 (Úř. věst. C 193 E, 17.8.2006, s. 117).

⁽¹⁾ Úř. věst. C 296 E, 6.12.2006, s. 104.

⁽²⁾ Úř. věst. L 201, 25.7.2006, s. 15.

- (12) Tato směrnice posiluje dodržování základních práv a je plně v souladu se zásadami uznanými Listinou základních práv Evropské unie⁽¹⁾, zejména článkem 11 uvedené listiny. V tomto ohledu by tato směrnice neměla nijak bránit členským státům, aby používaly svá ústavní pravidla vztahující se ke svobodě tisku a svobodě projevu v médiích.
- (13) Touto směrnicí by neměly být dotčeny povinnosti členských států vyplývající z uplatňování směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/34/ES ze dne 22. června 1998 o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů⁽²⁾ a předpisů pro služby informační společnosti. Na navrhovaná vnitrostátní opatření týkající se audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání, která jsou přísnější nebo podrobnější než opatření vyžadovaná k pouhému provedení této směrnice ve vnitrostátním právu, by se proto měly vztahovat procesní povinnosti stanovené v článku 8 směrnice 98/34/ES.
- (14) Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES ze dne 7. března 2002 o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací (rámcová směrnice)⁽³⁾ nejsou podle čl. 1 odst. 3 uvedené směrnice dotčena opatření přijatá na úrovni Společenství nebo na vnitrostátní úrovni se záměrem prosazovat cíle veřejného zájmu, zejména s ohledem na regulaci obsahu a audiovizuální politiky.
- (15) Žádné ustanovení této směrnice by nemělo požadovat po členských státech ani je vybízet, aby stanovily nové systémy udělování licencí či správního povolení pro jakýkoli typ audiovizuální mediální služby.
- (16) Pro účely této směrnice by se definice audiovizuální mediální služby měla vztahovat pouze na audiovizuální mediální služby, ať již na televizní vysílání nebo na služby na vyžádání, představující hromadné sdělovací prostředky, tj. služby, které jsou určeny k příjmu podstatné části široké veřejnosti a které by na ni mohly mít jasný dopad. Oblast působnosti této směrnice by měla být omezena na služby, jak je vymezuje Smlouva, a měla by se tedy vztahovat na jakoukoli hospodářskou činnost, včetně činnosti podniků poskytujících veřejné služby, ale neměla by se vztahovat na činnosti, které jsou především nehospodářské povahy a které nesoutěží s televizním vysíláním, například soukromé internetové stránky a služby spočívající v poskytování nebo šíření audiovizuálního obsahu vytvářeného soukromými uživateli za účelem sdílení a výměny v rámci zájmových společenství.
- (17) Charakteristickým rysem audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání je, že jsou „podobné televiznímu vysílání“, tj. že se snaží získat stejné diváky jako televizní vysílání a že by uživatel na základě jejich povahy a prostředků přístupu ke službě důvodně očekával režim ochrany v rámci působnosti této směrnice. S ohledem na tuto skutečnost a s cílem zamezit nerovnostem z hlediska volného pohybu a hospodářské soutěže by měl být pojem „pořad“ vykládán dynamicky, se zohledněním vývoje televizního vysílání.
- (18) Pro účely této směrnice by se definice audiovizuální mediální služby měla vztahovat na hromadné sdělovací prostředky, pokud jde o jejich funkci informovat, bavit a vzdělávat širokou veřejnost, a měla by zahrnovat audiovizuální obchodní sdělení, nikoli však soukromou korespondenci v jakékoli podobě, například zprávy elektronické pošty zasílané omezenému počtu příjemců. Tato definice by rovněž neměla zahrnovat služby, jejichž hlavním účelem není poskytování pořadů, tj. případy, kdy audiovizuální obsah je vzhledem ke službě pouze podružný a není jejím hlavním účelem. Mezi příklady patří internetové stránky, které pouze doplňkově obsahují audiovizuální prvky, jako například animované grafické prvky, krátké reklamní šoty nebo informace související s produktem nebo jinou než audiovizuální službou. Z těchto důvodů by z oblasti působnosti směrnice měly být vyňaty též sázkové hry, které vyžadují peněžitý vklad, včetně loterií, sázek a dalších forem služeb hazardních her, a také online hry a vyhledávače, ne však vysílání věnované hazardním a sázkovým hrám.
- (19) Pro účely této směrnice by definice poskytovatele mediálních služeb neměla zahrnovat fyzické ani právnické osoby, které pouze šíří pořady, za něž nesou redakční odpovědnost třetí osoby.
- (20) Televizní vysílání zahrnuje v současnosti zejména analogové a digitální televizní vysílání, vysílání přes Internet (live streaming, webcasting) a časové video (near video on demand), zatímco například video na vyžádání (video on demand) je jednou z audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání. U televizního vysílání nebo televizních pořadů nabízených stejným poskytovatelem mediálních služeb také jako audiovizuální mediální služby na vyžádání by se požadavky této směrnice obecně měly považovat za splněné splněním požadavků platných pro televizní vysílání, tj. pro lineární přenos. Pokud jsou však souběžně nabízeny různé druhy služeb, přičemž jde o jasně oddělené služby, měla by se tato směrnice použít na každou z dotyčných služeb.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 364, 18.12.2000, s. 1.

⁽²⁾ Úř. věst. L 204, 21.7.1998, s. 37. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí Rady 2006/96/ES (Úř. věst. L 363, 20.12.2006, s. 81).

⁽³⁾ Úř. věst. L 108, 24.4.2002, s. 33. Směrnice ve znění nařízení (ES) č. 717/2007 (Úř. věst. L 171, 29.6.2007, s. 32).

(21) Tato směrnice by se neměla vztahovat na elektronické verze novin a časopisů.

- (22) Pro účely této směrnice by se pojmem „audiovizuální“ měla rozumět pohyblivá obrazová sekvence se zvukem nebo bez něj, tedy včetně němých filmů, nikoli však přenos zvuku nebo služby rozhlasového vysílání. Ačkoliv hlavním účelem audiovizuální mediální služby je poskytování pořadů, definice této služby by se měla vztahovat rovněž na textový obsah, který je k těmto pořadům připojen, jako jsou titulky a elektronický programový průvodce. Samostatné textové služby by neměly spadat do oblasti působnosti této směrnice, čímž by neměla být dotčena možnost, aby členské státy tyto služby regulovaly na vnitrostátní úrovni v souladu se Smlouvou.
- (23) Pro vymezení úlohy poskytovatele mediálních služeb, a tedy i pro definici audiovizuálních mediálních služeb, je podstatná definice redakční odpovědnosti. Členské státy mohou dále upřesnit aspekty definice redakční odpovědnosti, zejména pojem „účinná kontrola“, při přijímání opatření k provedení této směrnice. Touto směrnicí by neměly být dotčeny výjimky z odpovědnosti stanovené ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu (směrnice o elektronickém obchodu) ⁽¹⁾.
- (24) V souvislosti s televizním vysíláním by se měl pojem simultánního sledování vztahovat rovněž na kvazisimultánní sledování v důsledku krátkého časového zpoždění, které vzniká mezi vysíláním a přijetím signálu z technických důvodů vlastních procesu vysílání.
- (25) Všechny definiční znaky audiovizuálních mediálních služeb, dále vysvětlené v 16. až 23. bodě odůvodnění, by měly být splněny současně.
- (26) Vedle televizní reklamy a teleshoppingu by se měla v této směrnici zavést širší definice audiovizuálního obchodního sdělení, která by ovšem neměla zahrnovat oznámení ve veřejném zájmu a bezplatná upozornění na charitativní akce.
- (27) Jádrem této směrnice by měla zůstat zásada země původu, neboť je podstatná pro vytvoření vnitřního trhu. Uvedená zásada by se tedy měla použít pro všechny audiovizuální mediální služby, aby poskytovatelé mediálních služeb měli právní jistotu, která je nezbytným základem pro nové obchodní modely a pro zavedení těchto služeb. Rovněž je podstatná pro zajištění volného toku informací a audiovizuálních pořadů na vnitřním trhu.
- (28) S cílem podporovat silný, konkurenceschopný a jednotný evropský audiovizuální průmysl a posílit pluralitu médií v celé Evropské unii by měl každý poskytovatel audiovizuálních mediálních služeb spadat do pravomoci pouze jednoho členského státu a pluralita informací by měla být jednou ze základních zásad Evropské unie.
- (29) V důsledku technologického rozvoje, zejména s ohledem na digitální programy vysílané přes družici, by měla být upravena doplňková kritéria, aby se zajistila vhodná právní úprava a její účinné provádění a aby účastníci měli skutečnou kontrolu nad obsahem audiovizuální mediální služby.
- (30) Vzhledem k tomu, že se tato směrnice týká služeb nabízených široké veřejnosti v Evropské unii, měla by se vztahovat pouze na audiovizuální mediální služby, které může přímo nebo nepřímo přijímat veřejnost v jednom nebo více členských státech pomocí standardního spotřebního vybavení. Vymezení „standardního spotřebního vybavení“ by mělo být přenecháno příslušným vnitrostátním orgánům.
- (31) Články 43 až 48 Smlouvy stanoví základní právo na svobodu usazování. Proto by poskytovatelé mediálních služeb obecně měli mít možnost zvolit si členský stát, ve kterém se usadí. Soudní dvůr rovněž zdůraznil, že „Smlouva nezakazuje podniku uplatňovat volný pohyb služeb, i když nenabízí služby v členském státě, ve kterém je usazen“ ⁽²⁾.
- (32) Členské státy by měly mít možnost použít v oblastech koordinovaných touto směrnicí podrobnější nebo přísnější pravidla pro poskytovatele mediálních služeb spadající do jejich pravomoci, a při tom by měly zajistit, aby byla tato pravidla v souladu s obecnými zásadami práva Společenství. V situacích, kdy subjekt televizního vysílání spadající do pravomoci jednoho členského státu provozuje televizní vysílání, které je zcela nebo převážně směřováno na území jiného členského státu, by vhodným řešením, jež zohlední obavy členských států, aniž by bylo zpochybněno řádné uplatňování zásady země původu, měl být požadavek, aby členské státy vzájemně spolupracovaly, a v případě obcházení těchto přísnějších pravidel by řešením měla být kodifikace judikatury Soudního dvora ⁽³⁾ v kombinaci s ještě účinnějším postupem. Pojem pravidel obecného veřejného zájmu byl zaveden Soudním dvorem v jeho judikatuře ve vztahu k článkům 43 a 49 Smlouvy a zahrnuje mimo jiné pravidla ochrany spotřebitele, ochrany nezletilých osob a kulturní politiky. Členský stát žádající o spolupráci by měl zajistit, aby tato specifická vnitrostátní pravidla byla objektivně nezbytná, uplatňovaná nediskriminačním způsobem a přiměřená.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 178, 17.7.2000, s. 1.

⁽²⁾ Věc VT4, C-56/96, bod 22; Věc Centros v. Erhvervs-og Selskabsstyrelsen, C-212/97; viz též: věc Komise v. Belgické království, C-11/95 a věc Paul Denuit, C-14/96.

⁽³⁾ Věc Centros v. Erhvervs-og Selskabsstyrelsen, C-212/97; věc Van Binsbergen v. Bestuur van de Bedrijfsvereniging, C-33/74; věc TV 10 SA v. Commissariaat voor de Media, C-23/93, bod 21.

(33) Členský stát může při posuzování v jednotlivých případech, zda je vysílání poskytovatele mediálních služeb usazeného v jiném členském státě zcela nebo převážně směřováno na jeho území, vycházet z ukazatelů, jako je původ televizní reklamy nebo výnosy z předplatného, hlavní jazyk služby nebo samotná existence pořadů či obchodních sdělení zaměřených konkrétně na veřejnost v členském státě, ve kterém jsou přijímány.

(34) Podle této směrnice mohou členské státy bez ohledu na uplatňování zásady země původu nadále přijímat opatření omezující volný pohyb televizního vysílání, ale pouze za podmínek stanovených v této směrnici a v souladu s postupem stanoveným v této směrnici. Podle ustálené judikatury Soudního dvora je nutno jakékoli omezení volného pohybu služeb, například jakoukoli odchylku od základní zásady Smlouvy, vykládat restriktivně⁽¹⁾.

(35) Pokud jde o audiovizuální mediální služby na vyžádání, měla by být omezení jejich volného pohybu možná pouze v souladu s podmínkami a postupy, jež odpovídají podmínkám a postupům již stanoveným v čl. 3 odst. 4, 5 a 6 směrnice 2000/31/ES.

(36) Komise ve svém sdělení Evropskému parlamentu a Radě o zlepšení právní úpravy v oblasti růstu a pracovních míst v Evropské unii zdůraznila, že je nezbytná pečlivá analýza týkající se vhodného regulačního přístupu, zejména zda je pro dané odvětví a problematiku vhodnější právní předpis, nebo zda by se měly zvážit alternativní možnosti, například společná regulace či samoregulace. Kromě toho zkušenosti ukazují, že nástroje společné regulace i samoregulace, prováděné podle různých právních tradic členských států, mohou hrát důležitou úlohu při poskytování vysoké úrovně ochrany spotřebitele. Opatření zaměřená na dosahování cílů veřejného zájmu v rozvíjejícím se odvětví audiovizuálních mediálních služeb jsou účinnější, jsou-li přijímána s aktivní podporou samotných poskytovatelů služeb.

Samoregulace je tedy typem dobrovolné iniciativy umožňující hospodářským subjektům, sociálním partnerům a nevládním organizacím nebo sdružením přijímat společné pokyny pro sebe samotné. Členské státy by měly v souladu se svými různými právními tradicemi uznat úlohu, kterou může hrát účinná samoregulace jako doplněk právních předpisů a zavedených soudních nebo správních mechanismů, a její přínos k dosažení cílů této směrnice. Ačkoli samoregulace

může být doplňkovou metodou provádění některých ustanovení této směrnice, neměla by nahrazovat povinnosti vnitrostátního zákonodárce.

Společná regulace ve své minimální podobě tvoří v souladu s právními tradicemi členských států právní vazbu mezi samoregulací a vnitrostátním zákonodárcem. Společná regulace by měla ponechávat možnost, aby stát zasáhl v případě, že cíle nejsou plněny. Aniž jsou dotčeny formální povinnosti členského státu, pokud jde o provedení směrnice ve vnitrostátním právu, vybízí tato směrnice k používání společné regulace a samoregulace. To by ale nemělo členské státy zavazovat k zavedení režimů společné regulace nebo samoregulace, a ani by se tím neměly rušit nebo ohrožovat stávající iniciativy týkající se společné regulace nebo samoregulace, které již v členských státech existují a účinně fungují.

(37) „Mediální gramotnost“ se týká dovedností, znalostí a porozumění, které spotřebitelům umožňují efektivní a bezpečné využívání médií. Mediálně gramotní lidé by měli být schopni provádět informovanou volbu, chápat povahu obsahu a služeb a být schopni využívat celé šíře příležitostí, které nabízejí nové komunikační technologie. Měli by být schopni lépe chránit sebe a své rodiny před škodlivým nebo urážlivým obsahem. Proto je třeba rozvoj mediální gramotnosti ve všech oblastech společnosti podporovat a pečlivě sledovat její pokrok.

Doporučení Evropského parlamentu a Rady ze dne 20. prosince 2006 o ochraně nezletilých osob a lidské důstojnosti a o právu na odpověď v souvislosti s konkurenceschopností evropského průmyslu audiovizuálních a on-line informačních služeb⁽²⁾ již obsahuje řadu možných opatření na podporu mediální gramotnosti, jako například soustavné vzdělávání učitelů a školitelů, zvláštní odbornou přípravu v oblasti internetu zaměřenou na děti od útlého věku, včetně lekcí, kterých se mohou účastnit rodiče, nebo pořádání vnitrostátních kampaní zaměřených na občany, které zohlední všechna komunikační média, s cílem poskytovat informace o odpovědném používání internetu.

(38) Subjekty televizního vysílání mohou získat výhradní vysílací práva k událostem vysoce zajímavým pro veřejnost. Je však nezbytné podporovat v celé Evropské unii pluralitu prostřednictvím rozmanitosti zpravodajské produkce a zpravodajských pořadů a respektovat zásady uznané článkem 11 Listiny základních práv Evropské unie.

⁽¹⁾ Věc Komise v. Belgie, C-355/98, Sb. rozh. 2000, I-1221, bod 28; věc Calfa, C-348/96, Sb. rozh. 1999, I-0011, bod 23.

⁽²⁾ Úř. věst. L 378, 27.12.2006, s. 72.

(39) Pro ochranu základní svobody přijímat informace a pro zajištění úplné a řádné ochrany zájmů diváků v Evropské unii by měli ti, kdo vykonávají výhradní vysílací práva k událostem vysoce zajímavým pro veřejnost, udělit ostatním subjektům televizního vysílání právo použít krátké výňatky pro účely obecných zpravodajských pořadů, a to za spravedlivých, přiměřených a nediskriminačních podmínek při řádném zohlednění výhradních práv. Tyto podmínky by měly být sděleny v dostatečném předstihu před konáním události vysoce zajímavé pro veřejnost, aby ostatní měli dostatek času pro výkon uvedeného práva. Subjekt televizního vysílání by měl mít možnost toto právo vykonávat prostřednictvím zprostředkovatele jednajícího případ od případu výslovně jeho jménem. Tyto krátké výňatky by mělo být možné použít na kterémkoli programu v rámci celé EU, včetně specializovaných sportovních programů, a jejich délka by neměla přesáhnout devadesát sekund.

Právo přístupu ke krátkým výňatkům by se mělo uplatňovat přeshraničně, pouze pokud je to nezbytné. Subjekt televizního vysílání by měl proto žádat o přístup nejprve u subjektu televizního vysílání usazeného ve stejném členském státě, který má výhradní práva k události vysoce zajímavé pro veřejnost.

Pojem obecných zpravodajských pořadů by se neměl vztahovat na pořady složené z krátkých výňatků určené k zábavním účelům.

Na přístup ke krátkým výňatkům i na jejich vysílání by se měla vztahovat zásada země původu. V přeshraničním případě to znamená, že by se měly postupně použít různé právní předpisy. Zaprvé, pro přístup ke krátkým výňatkům by se mělo použít právo členského státu, ve kterém je usazen subjekt televizního vysílání, který dodává výchozí signál (tj. poskytuje přístup). Tím je obvykle členský stát, ve kterém se příslušná událost koná. Pokud členský stát zavedl odpovídající systém přístupu k této události, mělo by se použít v každém případě právo tohoto členského státu. Zadruhé, pro vysílání krátkých výňatků by se mělo použít právo členského státu, ve kterém je usazen subjekt televizního vysílání, který vysílá krátké výňatky.

(40) Požadavky této směrnice týkajícími se přístupu k událostem vysoce zajímavým pro veřejnost za účelem krátkých zpravodajských příspěvků by neměla být dotčena směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti⁽¹⁾ a příslušné mezinárodní úmluvy v oblasti autorského práva a souvisejících práv. Členské státy by měly usnadnit přístup k událostem vysoce zajímavým pro veřejnost poskytnutím přístupu k signálu subjektu televizního vysílání ve smyslu této směrnice. Mohou však zvolit jiné rovnocenné prostředky ve smyslu této směrnice. Tyto prostředky zahrnují mimo

jiné umožnění přístupu na místo konání události před poskytnutím přístupu k signálu. Subjektům televizního vysílání by nemělo být bráněno uzavřít podrobnější smlouvy.

(41) Je třeba zajistit, aby byl i nadále možný postup, kdy poskytovatelé mediálních služeb své zpravodajské pořady uvedené v rámci živého televizního vysílání poskytují následně na vyžádání, aniž by museli upravovat konkrétní pořad (vynecháním krátkých výňatků). Tato možnost by měla být omezena na nabídku na vyžádání týkající se stejného pořadu uvedeného prostřednictvím televizního vysílání od téhož poskytovatele mediálních služeb tak, aby nemohl být využit pro vytvoření nových obchodních modelů na vyžádání založených na krátkých výňatcích.

(42) Audiovizuální mediální služby na vyžádání se liší od televizního vysílání, pokud jde o možnost volby a kontrolu ze strany uživatele i o dopad, který mají na společnost⁽²⁾. Je proto odůvodněné zavést méně přísnou právní úpravu pro audiovizuální mediální služby na vyžádání, které by měly podléhat pouze základním pravidlům stanoveným v této směrnici.

(43) Vzhledem ke zvláštní povaze audiovizuálních mediálních služeb, zejména pokud jde o dopad těchto služeb na způsob, jakým si lidé utvářejí své názory, je pro uživatele nezbytné přesně vědět, kdo odpovídá za obsah těchto služeb. Je proto důležité, aby členské státy zajistily, aby uživatelé měli kdykoliv snadný a přímý přístup k informacím o poskytovateli mediálních služeb. Praktické podrobnosti, jak tohoto cíle dosáhnout, aniž by byla dotčena jiná příslušná ustanovení právních předpisů Společenství, si stanoví členské státy.

(44) Dostupnost škodlivého obsahu v audiovizuálních mediálních službách je nadále předmětem obav zákonodárců, mediálního průmyslu i rodičů. Vyskytnou se patrně nové otázky, zejména ve spojení s novými platformami a novými produkty. Je tedy nezbytné zavést pravidla na ochranu tělesného, duševního a mravního vývoje nezletilých osob i na ochranu lidské důstojnosti ve všech audiovizuálních mediálních službách, včetně audiovizuálních obchodních sdělení.

(45) Opatření přijatá na ochranu tělesného, duševního a mravního vývoje nezletilých osob a na ochranu lidské důstojnosti musí být v rovnováze se základním právem na svobodu projevu zakotveným v Listině základních práv Evropské unie. Cílem uvedených opatření, jako jsou například osobní identifikační čísla (kódy PIN), systémy filtrování nebo označování, by tedy mělo být zajištění odpovídající úrovně ochrany tělesného, duševního a mravního vývoje nezletilých osob a lidské důstojnosti, zejména pokud jde o audiovizuální mediální služby na vyžádání.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 167, 22.6.2001, s. 10.

⁽²⁾ Věc Mediakabel, C-89/04.

- Doporučení o ochraně nezletilých osob a lidské důstojnosti a o právu na odpověď již uznalo důležitost filtračních systémů a označování a obsahuje řadu možných opatření ve prospěch nezletilých osob, jako je například systematické poskytování účinného, aktualizovaného a uživatelsky jednoduchého filtračního systému uživatelům při předplacení služeb určitého poskytovatele připojení nebo vybavení automatickými filtračními systémy při přístupu ke službám zvláště určeným pro děti.
- (46) Na poskytovatele mediálních služeb spadající do pravomoci členských států by se měl v každém případě vztahovat zákaz rozšiřování dětské pornografie podle rámcového rozhodnutí Rady 2004/68/SVV ze dne 22. prosince 2003 o boji proti pohlavnímu vykořisťování dětí a dětské pornografii ⁽¹⁾.
- (47) Žádné ustanovení této směrnice týkající se ochrany tělesného, duševního a mravního vývoje nezletilých osob a lidské důstojnosti nezbytně nevyžaduje, aby opatření na ochranu těchto zájmů byla prováděna v podobě předběžné kontroly audiovizuálních mediálních služeb ze strany veřejných orgánů.
- (48) Audiovizuální mediální služby na vyžádání mají potenciál částečně nahradit televizní vysílání. V souladu s tím by měly v případech, kde je to proveditelné, podporovat tvorbu a distribuci evropských děl a aktivně tak přispívat k podpoře kulturní rozmanitosti. Tato podpora evropských děl může mít například podobu finančních příspěvků těchto služeb na tvorbu evropských děl a nabývání práv k těmto dílům, minimálního podílu evropských děl v katalozích videa na vyžádání nebo atraktivní prezentace evropských děl v elektronických programových průvodcích. Je důležité pravidelně přezkoumávat používání ustanovení týkajících se podpory evropských děl ze strany audiovizuálních mediálních služeb. V rámci zpráv stanovených podle této směrnice by členské státy měly rovněž zohlednit zejména finanční příspěvek těchto služeb na tvorbu evropských děl a nabývání práv k těmto dílům, podíl evropských děl v katalozích audiovizuálních mediálních služeb i skutečnou uživatelskou spotřebu evropských děl nabízených těmito službami.
- (49) Při vymezení „výrobci nezávislých na subjektech televizního vysílání“ podle článku 5 směrnice 89/552/EHS by členské státy měly náležitě přihlížet zejména ke kritériím, jako je vlastnictví produkční společnosti, množství pořadů poskytovaných těmto subjektu televizního vysílání a vlastnictví sekundárních práv.
- (50) Při provádění článku 4 směrnice 89/552/EHS by členské státy měly podporovat subjekty televizního vysílání, aby začleňovaly přiměřený podíl evropských děl vyrobených v koprodukcí nebo evropských děl zahraničního původu.
- (51) Je důležité zajistit, aby byla kinematografická díla vysílána v dobách sjednaných mezi nositeli práv a poskytovateli mediálních služeb.
- (52) Dostupnost audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání dává spotřebiteli větší možnost výběru. Podrobná pravidla upravující audiovizuální obchodní sdělení se tedy v případě audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání jeví jako neodůvodněná a z technického hlediska nesmyslná. Veškerá audiovizuální obchodní sdělení by však měla dodržovat nejen pravidla o označování, ale také základní stupeň kvalitativních pravidel, aby splňovala jasné cíle veřejného zájmu.
- (53) Právo na odpověď je vhodný právní prostředek nápravy v televizním vysílání, které lze použít i v on-line prostředí. Doporučení o ochraně nezletilých osob a lidské důstojnosti a o právu na odpověď již obsahuje příslušné pokyny k provádění opatření ve vnitrostátním právu nebo právní praxi k dostatečnému zajištění práva na odpověď nebo rovnocenných právních prostředků nápravy v souvislosti s on-line médií.
- (54) Jak Komise uznala ve svém interpretačním sdělení o některých aspektech ustanovení směrnice o „televizi bez hranic“ týkajících se reklamy ⁽²⁾, rozvoj nových reklamních technik a marketingových inovací vytvořily nové, účinné příležitosti pro audiovizuální obchodní sdělení v tradičních službách televizního vysílání, což těmto službám potenciálně umožňuje lépe soutěžit za rovných podmínek s inovacemi v oblasti služeb na vyžádání.
- (55) Obchodní vývoj a technický rozvoj dávají uživatelům větší možnost výběru a větší zodpovědnost při užívání audiovizuálních mediálních služeb. Aby právní úprava zůstala přiměřená ve vztahu k cílům obecného zájmu, měla by umožnit určitou míru pružnosti, pokud jde o televizní vysílání. Zásada oddělení by se měla omezit na televizní reklamu a teleshopping, umístění produktu by mělo být za určitých okolností povoleno, pokud členský stát nerozhodne jinak, a některá kvantitativní omezení by měla být zrušena. Skryté umístění produktu by však mělo být zakázáno. Zásada oddělení by neměla bránit v užívání nových reklamních technik.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 13, 20.1.2004, s. 44.

⁽²⁾ Úř. věst. C 102, 28.4.2004, s. 2.

- (56) Vedle praktik, na které se vztahuje tato směrnice, se na nekalé obchodní praktiky, například klamavé a agresivní praktiky v audiovizuálních mediálních službách, použije směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu ⁽¹⁾. Navíc jelikož směrnici Evropského parlamentu a Rady 2003/33/ES ze dne 26. května 2003 o sblížení právních a správních předpisů členských států týkajících se reklamy na tabákové výrobky a sponzorství souvisejícího s tabákovými výrobky ⁽²⁾, která zakazuje reklamu na cigarety a jiné tabákové výrobky a sponzorství cigaret a jiných tabákových výrobků v tištěných médiích, ve službách informační společnosti a v rozhlasovém vysílání, není dotčena směrnice 89/552/EHS, a s ohledem na zvláštní rysy audiovizuálních mediálních služeb by vztah mezi směrnicí 2003/33/ES a směrnicí 89/552/EHS měl zůstat stejný i po vstupu této směrnice v platnost. Ustanovení čl. 88 odst. 1 směrnice 2001/83/ES ze dne 6. listopadu 2001 o kodexu Společenství týkajícím se humánních léčivých přípravků ⁽³⁾, které zakazuje reklamu na některé léčivé přípravky určenou široké veřejnosti, se podle odstavce 5 uvedeného článku použije, aniž by byl dotčen článek 14 směrnice 89/552/EHS. Vztah mezi směrnicí 2001/83/ES a směrnicí 89/552/EHS by měl zůstat stejný i po vstupu této směrnice v platnost. Dále by touto směrnicí nemělo být dotčeno nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 ze dne 20. prosince 2006 o údajích týkajících se potravin z hlediska jejich nutriční hodnoty a vlivu na zdraví ⁽⁴⁾.
- (57) Vzhledem k větším možnostem diváků vyhnout se reklamě použitím nových technologií, např. digitálních osobních videorekordérů, a většímu výběru programů není nadále odůvodněná podrobná právní úprava týkající se zařazování reklamních šotů, která má za cíl chránit diváky. Tato směrnice by neměla zvyšovat přípustný objem reklamy za hodinu, měla by však subjektům televizního vysílání umožnit její pružné vkládání do pořadů, pokud nepřiměřeně nenaruší jejich celistvost.
- (58) Tato směrnice usiluje o zachování zvláštní povahy evropské televizní scény, kde je upřednostňováno vysílání reklamy mezi pořady, a proto omezuje možné přerušování kinematografických děl a filmů vytvořených pro televizi, jakož i některých kategorií pořadů, které stále vyžadují zvláštní ochranu.
- (59) Dosavadní omezení denního množství televizní reklamy bylo z velké části teoretické. Důležitější je hodinové omezení reklamy, protože se použije i během nejsledovanějšího času. Denní omezení by tedy mělo být zrušeno, zatímco hodinové omezení pro televizní reklamní šoty
- a šoty teleshoppingu by mělo být zachováno. Ani omezení povoleného času u programů věnovaných teleshoppingu nebo reklamě se vzhledem k větším možnostem výběru pro spotřebitele nejeví nadále jako odůvodněné. Omezení podílu televizních reklamních šotů a šotů teleshoppingu na 20 % v průběhu jedné hodiny však zůstává v platnosti. Televizním reklamním šotem je třeba rozumět televizní reklamu ve smyslu čl. 1 písm. i) směrnice 89/552/EHS ve znění této směrnice trvajícím nejvýše dvanáct minut.
- (60) Skryté audiovizuální obchodní sdělení je praktikou, kterou tato směrnice zakazuje vzhledem k jejímu negativnímu účinku na spotřebitele. Zákaz skrytého audiovizuálního obchodního sdělení by se neměl týkat oprávněného umístění produktů ve smyslu této směrnice, pokud je divák o umístění produktu dostatečně informován. To lze provést uvedením údaje, že v daném pořadu dochází k umístění produktu, například pomocí neutrálního loga.
- (61) Umístění produktu do kinematografických děl a do audiovizuálních děl vytvořených pro televizi je realitou, kterou však členské státy upravují odlišně. Pro zajištění rovných podmínek, a tedy i zvýšení konkurenceschopnosti evropského mediálního průmyslu, je zapotřebí přijmout pravidla pro umístění produktu. Definice umístění produktu zavedená touto směrnicí by měla zahrnovat jakoukoli podobu audiovizuálního obchodního sdělení, jež je tvořeno začleněním produktu, služby, nebo související ochranné známky či zmínky o nich do pořadu, za úplaty nebo obdobnou protihodnotu. Bezplatné poskytnutí zboží nebo služeb, jako např. rekvizit nebo cen, by mělo být považováno za umístění produktu pouze tehdy, pokud toto zboží nebo služby mají významnou hodnotu. Umístění produktu by mělo podléhat stejným kvalitativním pravidlům a omezením jako televizní reklama. Rozhodujícím kritériem pro rozlišení mezi sponzorstvím a umístěním produktu je skutečnost, že při umístění produktu je zmínka o produktu začleněna do děje pořadu, což je důvodem, proč definice v čl. 1 písm. m) směrnice 89/552/EHS ve znění této směrnice obsahuje slovo „do“. Naopak sponzorský vzkaz může být ukázán během pořadu, netvoří však součást děje.
- (62) Umístění produktu by mělo být v zásadě zakázáno. Pro některé druhy pořadů jsou však vhodné výjimky, a to na základě pozitivního výčtu. Členský stát by měl mít možnost tyto výjimky neuplatnit, a to v celém rozsahu nebo zčásti, například tím, že povolí umístění produktu pouze v pořadech, které nebyly vyrobeny výlučně v tomto členském státě.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 149, 11.6.2005, s. 22.

⁽²⁾ Úř. věst. L 152, 20.6.2003, s. 16.

⁽³⁾ Úř. věst. L 311, 28.11.2001, s. 67. Směrnice naposledy pozměněná nařízením (ES) č. 1901/2006 (Úř. věst. L 378, 27.12.2006, s. 1).

⁽⁴⁾ Úř. věst. L 404, 30.12.2006, s. 9; opravené znění v Úř. věst. L 12, 18.1.2007, s. 3.

(63) Kromě toho by mělo být zakázáno sponzorství a umístění produktu, pokud ovlivňují obsah pořadu tak, aby tím byla dotčena odpovědnost a redakční nezávislost poskytovatele mediálních služeb. Tak tomu je v případě tematického umístění.

(64) Právo osob se zdravotním postižením a starších osob podílet se na společenském a kulturním životě Společenství a začlenit se do něj je neoddělitelně spjata s poskytováním dostupných audiovizuálních mediálních služeb. Prostředky k zajištění této dostupnosti zahrnují mimo jiné znakovou řeč, titulkování, zvukový popis a snadno srozumitelnou orientaci v nabídce.

(65) V souladu s povinnostmi uloženými členským státem Smlouvou odpovídají členské státy za provedení a účinné plnění této směrnice. Mají možnost zvolit si vhodné nástroje podle svých právních tradic a zavedených struktur, a zejména podobu svých nezávislých regulačních orgánů, aby mohly vykonávat svou činnost při provádění této směrnice nestranně a transparentně. Nástroje zvolené členskými státy by konkrétně měly přispívat k podpoře plurality médií.

(66) Pro zajištění správného používání této směrnice je nezbytná úzká spolupráce mezi příslušnými regulačními orgány členských států a Komisí. Stejně tak je zvláště důležitá úzká spolupráce mezi členskými státy a mezi regulačními orgány členských států, s ohledem na vliv, který mohou mít subjekty televizního vysílání usazené v jednom členském státě na jiný členský stát. Pokud jsou postupy pro udělování licencí upraveny vnitrostátními právními předpisy a pokud je dotčen více než jeden členský stát, je žádoucí, aby předtím, než jsou tyto licence uděleny, došlo ke kontaktu mezi příslušnými orgány. Tato spolupráce by se měla týkat všech oblastí koordinovaných směrnicí 89/552/EHS ve znění této směrnice a zejména článků 2, 2a a 3 této směrnice.

(67) Jelikož cílů této směrnice, totiž vytvoření oblasti bez vnitřních hranic pro audiovizuální mediální služby při současném zajištění vysokého úrovně ochrany cílů obecného zájmu, zejména ochrany nezletilých osob, lidské důstojnosti a podpory práv osob se zdravotním postižením, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, a proto jich může být z důvodu rozsahu a účinků této směrnice lépe dosaženo na úrovni Společenství, může Společenství přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje tato směrnice rámec toho, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů.

(68) Podle bodu 34 interinstitucionální dohody o zdokonalení tvorby právních předpisů⁽¹⁾ se členské státy vybízejí k tomu, aby jak pro sebe, tak i v zájmu Společenství sestavily vlastní tabulky, z nichž bude co nejvíce patrné srovnání mezi touto směrnicí a prováděcími opatřeními, a aby tyto tabulky zveřejnily,

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

Článek 1

Směrnice 89/552/EHS se mění takto:

1. Název se nahrazuje tímto:

„Směrnice Evropského parlamentu a Rady 89/552/EHS ze dne 3. října 1989 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (směrnice o audiovizuálních mediálních službách)“.

2. Článek 1 se nahrazuje tímto:

„Článek 1

Pro účely této směrnice se rozumí:

a) „audiovizuální mediální službou“

— služba ve smyslu článků 49 a 50 Smlouvy, za kterou nese redakční odpovědnost poskytovatel mediálních služeb a jejímž hlavním účelem je poskytování pořadů široké veřejnosti za účelem informování, zábavy nebo vzdělávání prostřednictvím sítí elektronických komunikací ve smyslu čl. 2 písm. a) směrnice 2002/21/ES. Touto audiovizuální mediální službou je buď televizní vysílání definované v písmenu e) tohoto článku, nebo audiovizuální mediální služba na vyžádání definovaná v písmenu g) tohoto článku,

nebo

— audiovizuální obchodní sdělení;

b) „pořadem“ pohyblivá obrazová sekvence se zvukem nebo bez něj, která představuje jednotlivou položku v rámci programové skladby nebo katalogu sestavených poskytovatelem mediálních služeb a jejíž podoba a obsah jsou srovnatelné s podobou a obsahem televizního vysílání. Pořady jsou např. celovečerní filmy, sportovní události, situační komedie, dokumentární pořady, pořady pro děti nebo původní tvorba;

⁽¹⁾ Úř. věst. C 321, 31.12.2003, s. 1.

- c) ‚redakční odpovědností‘ provádění účinné kontroly výběru pořadů i jejich chronologické uspořádání v programové skladbě u televizního vysílání nebo v katalogu u audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání. Redakční odpovědnost nemusí zahrnovat právní odpovědnost za poskytovaný obsah nebo poskytované služby podle vnitrostátního práva;
- d) ‚poskytovatelem mediálních služeb‘ fyzická nebo právnická osoba, která má redakční odpovědnost za výběr audiovizuálního obsahu v audiovizuální mediální službě a určuje způsob organizace této služby;
- e) ‚televizním vysíláním‘ (tj. lineární audiovizuální mediální službou) audiovizuální mediální služba poskytovaná poskytovatelem mediálních služeb pro simultánní sledování pořadů na základě programové skladby;
- f) ‚subjektem televizního vysílání‘ poskytovatel mediální služby televizního vysílání;
- g) ‚audiovizuální mediální službou na vyžádání‘ (tj. nelineární audiovizuální mediální službou) audiovizuální mediální služba poskytovaná poskytovatelem mediálních služeb za účelem sledování pořadů v okamžiku zvoleném uživatelem a na jeho individuální žádost na základě katalogu pořadů sestaveného poskytovatelem mediálních služeb;
- h) ‚audiovizuálním obchodním sdělením‘ obrazová sekvence se zvukem nebo bez něj, která je určena k přímé či nepřímé propagaci zboží, služeb či obrazu na veřejnosti fyzické či právnické osoby vykonávající hospodářskou činnost. Tato obrazová sekvence doprovází pořad nebo je do něj zahrnuta za úplaty nebo obdobnou protihodnotu nebo pro účely vlastní propagace. Audiovizuální obchodní sdělení mají mimo jiné podobu televizní reklamy, sponzorství, teleshoppingu a umístění produktu;
- i) ‚televizní reklamou‘ jakákoli forma oznámení veřejného nebo soukromého podniku nebo fyzické osoby v televizním vysílání za úplatu nebo obdobnou protihodnotu nebo televizní vysílání pro vlastní propagaci v rámci jeho obchodní, průmyslové, řemeslné činnosti nebo činnosti svobodného povolání, s cílem propagovat dodání zboží nebo poskytnutí služeb za úplatu, včetně nemovitého majetku, práv a povinností;
- j) ‚skrytým audiovizuálním obchodním sdělením‘ slovní nebo obrazová prezentace zboží, služeb, jména, ochranné známky nebo činnosti výrobce zboží nebo poskytovatele služeb v pořadech, jestliže poskytovatel mediálních služeb úmyslně uvede takovou prezentaci s reklamním cílem a mohl by tak uvést veřejnost v omyl o povaze této prezentace. Prezentace se považuje za úmyslnou zejména tehdy, je-li prováděna za úplatu nebo obdobnou protihodnotu;
- k) ‚sponzorstvím‘ jakýkoli příspěvek poskytnutý veřejným nebo soukromým podnikem nebo fyzickou osobou, které se nezabývají poskytováním audiovizuálních mediálních služeb ani tvorbou audiovizuálních děl, na financování audiovizuálních mediálních služeb nebo pořadů s cílem propagovat své jméno, ochrannou známku, obraz na veřejnosti, činnosti nebo produkty;
- l) ‚teleshoppingem‘ televizní vysílání přímých nabídek pro veřejnost na poskytnutí zboží nebo služeb, včetně nemovitého majetku, práv a povinností, za úplatu;
- m) ‚umístěním produktu‘ jakákoli podoba audiovizuálního obchodního sdělení, jež je tvořeno začleněním produktu, služby nebo odpovídající ochranné známky či zmínky o nich do pořadu za úplatu nebo obdobnou protihodnotu;
- n) i) ‚Evropskými díly‘ se rozumějí:
- díla pocházející z členských států,
  - díla pocházející ze třetích evropských států, které jsou stranou Evropské úmluvy o přeshraniční televizi Rady Evropy, a díla, která splňují podmínky bodu ii),
  - díla vytvořená v koprodukcí v rámci dohod týkajících se audiovizuálního odvětví, které byly uzavřeny mezi Společenstvím a třetími zeměmi, a splňující podmínky stanovené v každé takové dohodě.
  - Použití druhé a třetí odrážky předpokládá, že se na díla pocházející z členských států nevztahují v dotyčné třetí zemi diskriminační opatření.

ii) Díla uvedená v první a druhé odrážce bodu i) jsou díla převážně vytvořená ve spolupráci autorů a pracovníků s bydlištěm v jednom nebo více státech uvedených v první a druhé odrážce bodu i), pokud splňují jednu z těchto tří podmínek:

— jsou vytvořena jedním nebo více výrobci usazenými v jednom nebo více z těchto států nebo

— na výrobu těchto děl dohlíží nebo ji fakticky kontroluje jeden nebo více výrobců usazených v jednom nebo více těchto státech nebo

— příspěvek koproducentů těchto států na celkové koprodukční náklady je většinový a koprodukce není kontrolována jedním nebo více výrobci usazenými mimo tyto státy.

iii) Díla, která nejsou evropskými díly ve smyslu bodu i), ale která byla vyrobena na základě dvoustranných koprodukčních dohod uzavřených mezi členskými státy a třetími zeměmi, se považují za evropská díla, pokud koproducenti ze Společenství mají většinový podíl na celkových výrobních nákladech a výroba není kontrolována jedním nebo více výrobci usazenými mimo území členských států.“

3. Článek 2 se nahrazuje tímto:

„Článek 2

1. Každý členský stát zajistí, aby veškeré audiovizuální mediální služby šířené poskytovateli mediálních služeb spadajícími do jeho pravomoci byly v souladu s právními pravidly vztahujícími se na audiovizuální mediální služby určené veřejnosti v dotčeném členském státě.

2. Pro účely této směrnice spadají do pravomoci členského státu poskytovatelé mediálních služeb,

a) kteří jsou v tomto členském státě usazeni v souladu s odstavcem 3, nebo

b) na které se vztahuje odstavce 4.

3. Pro účely této směrnice se poskytovatel mediálních služeb považuje za usazeného v členském státě v těchto případech:

a) poskytovatel mediálních služeb má v tomto členském státě skutečné sídlo a redakční rozhodnutí o audiovizuální mediální službě jsou přijímána v tomto členském státě;

b) má-li poskytovatel mediálních služeb skutečné sídlo v jednom členském státě, avšak redakční rozhodnutí o audiovizuální mediální službě jsou přijímána v jiném členském státě, považuje se za usazeného v členském státě, v němž působí podstatná část pracovníků zajišťujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb. Působí-li podstatná část pracovníků zajišťujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb v obou těchto členských státech, považuje se poskytovatel mediálních služeb za usazeného v členském státě, v němž má skutečné sídlo. Nepůsobí-li podstatná část pracovníků zajišťujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb v žádném z těchto členských států, považuje se poskytovatel mediálních služeb za usazeného v členském státě, ve kterém jako v prvním zahájil činnost v souladu s právem tohoto členského státu, za podmínky, že s tímto členským státem udržuje stále a skutečné hospodářské spojení;

c) má-li poskytovatel mediálních služeb skutečné sídlo v členském státě, avšak rozhodnutí o audiovizuální mediální službě jsou přijímána ve třetí zemi nebo naopak, považuje se za usazeného v dotčeném členském státě, působí-li podstatná část pracovníků zajišťujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb v tomto členském státě.

4. Poskytovatelé mediálních služeb, na které se odstavce 3 nevztahuje, se považují za poskytovatele, kteří spadají do pravomoci členského státu, v těchto případech:

a) používají zařízení pro přenos vzestupného signálu k družici umístěné v tomto členském státě;

b) ačkoli nepoužívají zařízení pro přenos vzestupného signálu k družici umístěné v tomto členském státě, využívají družicové kapacity tohoto členského státu.

5. Není-li možné podle odstavců 3 a 4 určit členský stát, který má pravomoc, má pravomoc ten členský stát, v němž je poskytovatel mediálních služeb usazen ve smyslu článků 43 až 48 Smlouvy.

6. Tato směrnice se nevztahuje na audiovizuální mediální služby, které jsou určeny výlučně pro příjem ve třetích zemích a které nejsou přijímány přímo ani nepřímo veřejností v jednom nebo více členských státech prostřednictvím standardního vybavení u spotřebitele.“

4. Článek 2a se mění takto:

a) Odstavec 1 se nahrazuje tímto:

„1. Členské státy zajistí svobodu příjmu a nebrání dalšímu přenosu audiovizuálních mediálních služeb z jiných členských států na svém území z důvodů, které spadají do oblastí upravených touto směrnicí.“;

b) v odstavci 2 se návětí a písmeno a) nahrazuje tímto:

„2. Pokud jde o televizní vysílání, mohou se členské státy prozatímně odchýlit od odstavce 1 za těchto podmínek:

a) televizní vysílání z jiného členského státu zřejmým, závažným a hrubým způsobem porušuje čl. 22 odst. 1 nebo 2 nebo článek 3b;“;

c) doplňují se nové odstavce, které znějí:

„4. Pokud jde o audiovizuální mediální služby na vyžádání, mohou členské státy pro určitou službu přijmout opatření odchylná od odstavce 1, jsou-li splněny tyto podmínky:

a) opatření jsou

i) nezbytná z jednoho z těchto důvodů:

— veřejný pořádek, zejména předcházení trestným činům, jejich vyšetřování, odhalo-

vání a stíhání, včetně ochrany nezletilých osob a boje proti podněcování k nenávisti z důvodu rasy, pohlaví, náboženského vyznání nebo národnosti a proti útokům na lidskou důstojnost zaměřeným na jednotlivé osoby,

— ochrana veřejného zdraví,

— veřejná bezpečnost, včetně zajištění národní bezpečnosti a obrany,

— ochrana spotřebitele, včetně investorů,

ii) přijatá vůči audiovizuální mediální službě na vyžádání, která poškozují cíle uvedené v bodě i) nebo která představuje závažné a podstatné riziko poškození těchto cílů,

iii) přiměřená ve vztahu k těmto cílům;

b) členský stát před přijetím těchto opatření, a aniž je dotčeno soudní řízení včetně předběžného řízení a úkonů provedených v rámci vyšetřování trestné činnosti

— požádal členský stát, do jehož pravomoci spadá poskytovatel služby, o přijetí opatření a tento stát tato opatření nepřijal, nebo tato opatření byla nedostatečná,

— oznámil Komisi a členskému státu, do jehož pravomoci spadá poskytovatel služby, svůj úmysl přijmout tato opatření.

5. Členské státy se mohou v naléhavých případech odchýlit od podmínek uvedených v odst. 4 písm. b). V takovém případě musí být opatření co nejdříve oznámena Komisi a členskému státu, do jehož pravomoci spadá poskytovatel služby, s uvedením důvodů, na základě kterých se členský stát domnívá, že se jedná o naléhavý případ.

6. Aniž je dotčena možnost členského státu zavádět opatření uvedená v odstavcích 4 a 5, Komise co nejdříve přezkoumá slučitelnost oznámených opatření s právem Společenství. Dospěje-li Komise k závěru, že opatření není slučitelné s právem Společenství, vyzve dotyčný členský stát, aby od přijetí plánovaných opatření upustil nebo aby uvedená opatření neprodleně ukončil.“

5. Článek 3 se nahrazuje tímto:

„Článek 3

1. Členské státy mohou uplatňovat vůči poskytovatelům mediálních služeb, kteří spadají do jejich pravomoci, v oblastech koordinovaných touto směrnicí podrobnější nebo přísnější pravidla za předpokladu, že tato pravidla jsou v souladu s právem Společenství.

2. V případech, kdy členský stát

a) využil možnost přijetí podrobnějších nebo přísnějších pravidel obecného veřejného zájmu podle odstavce 1 a

b) má za to, že subjekt televizního vysílání spadající do pravomoci jiného členského státu poskytuje televizní vysílání, které je zcela nebo převážně směřováno na jeho území,

může kontaktovat příslušný členský stát, který má pravomoc, za účelem dosažení vzájemně uspokojivého řešení veškerých vzniklých problémů. Po obdržení odůvodněné žádosti prvního členského státu požádá členský stát, který má pravomoc, subjekt televizního vysílání, aby dodržoval příslušná pravidla obecného veřejného zájmu. Členský stát, který má pravomoc, sdělí prvnímu členskému státu do dvou měsíců výsledky, kterých v návaznosti na tuto žádost dosáhl. Kterýkoli z těchto členských států může vyzvat kontaktní výbor zřízený podle článku 23a, aby daný případ posoudil.

3. Pokud má první členský stát za to,

a) že výsledky dosažené uplatněním odstavce 2 nejsou uspokojivé a

b) že se dotyčný subjekt televizního vysílání usadil v jiném členském státě, který má pravomoc, aby obešel přísnější pravidla v oblastech koordinovaných touto směrnicí, jež

by se na něj vztahovala, pokud by byl usazen v prvním členském státě,

může vůči tomuto subjektu televizního vysílání přijmout přiměřená opatření.

Tato opatření musí být objektivně nezbytná, uplatňovaná nediskriminačním způsobem a přiměřená ve vztahu k cílům, které sledují.

4. Členský stát může přijmout opatření podle odstavce 3, pouze pokud jsou splněny tyto podmínky:

a) členský stát oznámil Komisi a členskému státu, v němž je usazen subjekt televizního vysílání, svůj úmysl přijmout taková opatření, přičemž uvedl důvody, na jejichž základě situaci posoudil, a

b) Komise rozhodla, že opatření jsou slučitelná s právem Společenství, a zejména, že posouzení ze strany členského státu, jež tato opatření podle odstavců 2 a 3 přijal, jsou řádně odůvodněna.

5. Komise rozhodne do tří měsíců od oznámení podle odst. 4 písm. a), zda jsou opatření slučitelná s právem Společenství. Pokud Komise rozhodne, že jsou opatření neslučitelná s právem Společenství, dotyčný členský stát od přijetí plánovaných opatření upustí.

6. Členské státy zajistí vhodnými prostředky v rámci svých právních předpisů, aby poskytovatelé mediálních služeb, kteří spadají do jejich pravomoci, tuto směrnici účinně dodržovali.

7. Členské státy podporují režimy společné regulace nebo samoregulace na vnitrostátní úrovni v oblastech koordinovaných touto směrnicí v rozsahu, v jakém to dovolují jejich právní řády. Tyto režimy musí být široce přijímány hlavními zúčastněnými subjekty v dotyčných členských státech a musí zaručovat účinné prosazování.

8. Nestanoví-li tato směrnice jinak, použije se směrnice 2000/31/ES. V případě rozporu mezi ustanoveními směrnice 2000/31/ES a ustanoveními této směrnice mají přednost ustanovení této směrnice, nestanoví-li tato směrnice jinak.“

6. Článek 3a se zrušuje.

7. Vkládá se nová kapitola, která zní:

„KAPITOLA IIA

USTANOVENÍ, KTERÁ SE VZTAHUJÍ NA VŠECHNY AUDIOVIZUÁLNÍ MEDIÁLNÍ SLUŽBY

Článek 3a

Členské státy zajistí, aby poskytovatelé audiovizuálních mediálních služeb spadající do jejich pravomoci umožnili příjemcům služby snadný, přímý a trvalý přístup alespoň k těmto informacím:

- a) název poskytovatele mediálních služeb;
- b) adresa, na níž je poskytovatel mediálních služeb usazen;
- c) údaje, které umožňují rychlé, přímé a účinné navázání kontaktu s poskytovatelem mediálních služeb, včetně adresy jeho elektronické pošty nebo internetových stránek;
- d) případné příslušné regulační orgány a orgány dohledu.

Článek 3b

Členské státy vhodnými prostředky zajistí, aby audiovizuální mediální služby poskytované poskytovateli mediálních služeb spadajícími do jejich pravomoci neobsahovaly podněcování k nenávisti z důvodu rasy, pohlaví, náboženského vyznání nebo národnosti.

Článek 3c

Členské státy vyzvou poskytovatele mediálních služeb spadající do jejich pravomoci, aby zajistili postupné zpřístupnění svých služeb osobám se zrakovým nebo sluchovým postižením.

Článek 3d

Členské státy zajistí, aby poskytovatelé mediálních služeb spadající do jejich pravomoci nevysílali kinematografická díla mimo doby sjednané s nositeli práv.

Článek 3e

1. Členské státy zajistí, aby audiovizuální obchodní sdělení poskytovaná poskytovateli mediálních služeb, kteří spadají do jejich pravomoci, splňovala tyto požadavky:

- a) audiovizuální obchodní sdělení jsou snadno rozpoznatelná. Skrytá audiovizuální obchodní sdělení se zakazují;

b) audiovizuální obchodní sdělení nesmějí používat podprahové techniky;

c) audiovizuální obchodní sdělení nesmějí:

- i) narušovat lidskou důstojnost,
- ii) obsahovat nebo podporovat diskriminaci z důvodu pohlaví, rasy či etnického původu, národnosti, náboženského vyznání či přesvědčení, zdravotního postižení, věku či sexuální orientace,
- iii) podporovat chování ohrožující zdraví nebo bezpečnosti,
- iv) podporovat chování hrubě ohrožující ochranu životního prostředí;

d) všechny formy audiovizuálních obchodních sdělení týkajících se cigaret a jiných tabákových výrobků se zakazují;

e) audiovizuální obchodní sdělení týkající se alkoholických nápojů nesmějí být zaměřena výslovně na nezletilé osoby a nesmějí podporovat nestřídmou konzumaci těchto nápojů;

f) audiovizuální obchodní sdělení týkající se léčivých přípravků a léčebných postupů, které jsou v členském státě, do jehož pravomoci spadá poskytovatel mediálních služeb, dostupné pouze na lékařský předpis, se zakazují;

g) audiovizuální obchodní sdělení nesmějí tělesně nebo mravně ohrožovat nezletilé osoby. Nesmějí proto přímo nabádat nezletilé osoby ke koupi nebo pronájmu produktu nebo služby a využívat k tomu jejich nezkušenosti nebo důvěřivosti, přímo nabádat nezletilé osoby, aby přesvědčovaly své rodiče nebo třetí osoby ke koupi propagovaného zboží nebo služby, využívat zvláštní důvěru, kterou mají nezletilé osoby k rodičům, svým učitelům nebo jiným osobám, ani bezdůvodně zobrazovat nezletilé osoby v nebezpečných situacích.

2. Členské státy a Komise vybízejí poskytovatele mediálních služeb k tomu, aby vytvořili kodexy chování, pokud jde o nevhodná audiovizuální obchodní sdělení, provádějící pořady pro děti nebo do nich začleněná, týkající se potravin a nápojů obsahujících živiny a látky s výživovým nebo fyziologickým účinkem, zejména látky jako jsou tuky, transmastné kyseliny, sůl/sodík a cukry, jejichž nadměrný příjem v celkové stravě se nedoporučuje.

Článek 3f

1. Audiovizuální mediální služby nebo pořady, které jsou sponzorovány, musí splňovat tyto požadavky:

- a) jejich obsah a v případě televizního vysílání i doba jejich zařazení nejsou v žádném případě ovlivněny tak, aby tím byla dotčena odpovědnost a redakční nezávislost poskytovatele mediálních služeb;
- b) nenabádají přímo k nákupu nebo pronájmu zboží nebo služeb, zejména zvláštním zmiňováním tohoto zboží nebo služeb za účelem jejich propagace;
- c) diváci jsou jasně informováni o existenci dohody o sponzorství. Sponzorované pořady musí být zřetelně označeny jako sponzorované pořady jménem, logem nebo jinou značkou sponzora, například odkazem na jeho produkt (produkty) nebo službu (služby) či na jejich charakteristický znak, a to vhodným způsobem na začátku pořadů a v jejich průběhu nebo na jejich konci.

2. Audiovizuální mediální služby nebo pořady nesmějí být sponzorovány podniky, jejichž hlavním předmětem činnosti je výroba nebo prodej cigaret a jiných tabákových výrobků.

3. Při sponzorování audiovizuálních mediálních služeb nebo pořadů podniky, mezi jejichž předmět činnosti patří výroba nebo prodej léčivých přípravků a léčebných postupů, lze propagovat název nebo obraz podniku na veřejnosti, avšak nelze propagovat určité léčivé přípravky nebo léčebné postupy, které jsou v členském státě, do jehož pravomoci spadá poskytovatel mediálních služeb, dostupné pouze na lékařský předpis.

4. Zpravodajské a publicistické pořady nesmí být sponzorovány. Členské státy mohou zakázat, aby se sponzorské logo objevovalo během pořadů pro děti, dokumentárních pořadů a náboženských pořadů.

Článek 3g

1. Umístění produktu se zakazuje.

2. Odchylně od odstavce 1 je umístění produktu přípustné, nerozhodne-li členský stát jinak,

— v kinematografických dílech, filmech a seriálech vytvořených pro audiovizuální mediální služby, sportovních pořadech a zábavných pořadech, nebo

— v případech, kdy se neprovádí žádná platba, ale pouze se bezplatně poskytuje určité zboží nebo služby, jako např. rekvizity nebo ceny, s cílem zařadit je do pořadu.

Výjimka stanovená v první odrážce se nevztahuje na pořady pro děti.

Pořady, které obsahují umístění produktu, musí splňovat alespoň tyto požadavky:

a) jejich obsah a v případě televizního vysílání i doba jejich zařazení nejsou v žádném případě ovlivněny tak, aby tím byla dotčena odpovědnost a redakční nezávislost poskytovatele mediálních služeb;

b) nenabádají přímo k nákupu nebo pronájmu zboží nebo služeb, zejména zvláštním zmiňováním tohoto zboží nebo služeb za účelem jejich propagace;

c) nepatříčně nezdůrazňují dotyčný produkt a

d) diváci jsou jasně informováni o existenci umístění produktu. Pořady obsahující umístění produktu jsou na začátku a na konci pořadu a při pokračování pořadu po reklamní přestávce vhodně označeny, aby divák nemohl být žádným způsobem uveden v omyl.

Výjimečně mohou členské státy od požadavků uvedených výše v písmenu d) upustit, pokud příslušný pořad nevyrobil ani jeho výrobu nezadal sám poskytovatel mediálních služeb nebo společnost přidružená k poskytovateli mediálních služeb.

3. Pořady nesmějí v žádném případě obsahovat umístění produktu, pokud jde o

— tabákové výrobky nebo cigarety, nebo umístění produktu podniků, jejichž hlavním předmětem činnosti je výroba nebo prodej cigaret a jiných tabákových výrobků, nebo

— určité léčivé přípravky nebo léčebné postupy, které jsou v členském státě, do jehož pravomoci spadá poskytovatel mediálních služeb, dostupné pouze na lékařský předpis.

4. Odstavce 1, 2 a 3 se vztahují pouze na pořady vyrobené po 19. prosinci 2009.“

8. Vkládá se nová kapitola, která zní:

„KAPITOLA IIB

USTANOVENÍ, KTERÁ SE VZTAHUJÍ POUZE NA AUDIO-VIZUÁLNÍ MEDIÁLNÍ SLUŽBY NA VYŽÁDÁNÍ

Článek 3h

Členské státy přijmou vhodná opatření, která zajistí, aby audiovizuální mediální služby na vyžádání poskytované poskytovateli mediálních služeb spadajícími do jejich pravomoci, které by mohly vážně narušit tělesný, duševní nebo morální vývoj nezletilých osob, byly dostupné pouze tak, aby nezletilé osoby neměly běžně možnost tyto audiovizuální mediální služby na vyžádání vidět nebo slyšet.

Článek 3i

1. Členské státy zajistí, aby audiovizuální mediální služby na vyžádání poskytované poskytovateli mediálních služeb spadajícími do jejich pravomoci podporovaly v případech, kdy je to možné, a vhodnými prostředky tvorbu evropských děl a přístup k nim. Tato podpora by se mohla týkat mimo jiné finančního příspěvku těchto služeb na tvorbu evropských děl a nabývání práv k těmto dílům nebo podílu či zdůraznění evropských děl v katalogích pořadů v rámci audiovizuální mediální služby na vyžádání.

2. Nejpozději dne 19. prosince 2011, a poté každé čtyři roky podávají členské státy Komisi zprávu o provádění odstavce 1.

3. Komise na základě informací poskytnutých členskými státy a na základě nezávislé studie podává Evropskému parlamentu a Radě zprávu o uplatňování odstavce 1, přičemž zohlední vývoj trhu a technický rozvoj a cíl kulturní rozmanitosti.“

9. Vkládá se nová kapitola, která zní:

„KAPITOLA IIC

USTANOVENÍ O VÝHRADNÍCH PRÁVECH A KRÁTKÝCH ZPRAVODAJSKÝCH PŘÍSPĚVCÍCH V TELEVIZNÍM VYSÍLÁNÍ

Článek 3j

1. Každý členský stát může v souladu s právem Společenství přijmout opatření, která zajistí, aby subjekty televizního vysílání, které spadají do jeho pravomoci, nevysílaly na základě výhradních práv události, jimž členský stát přikládá zásadní společenský význam, způsobem, který zbavuje významnou část veřejnosti tohoto členského státu možnosti sledovat tyto události v přímém přenosu nebo ze záznamu ve volně dostupném televizním vysílání. V této souvislosti dotyčný členský stát vypracuje seznam vnitrostátních a jiných událostí, jimž přikládá zásadní společenský význam. Tento seznam vypracuje jasným a transparentním způsobem v přiměřené lhůtě. Přitom dotyčný členský stát rovněž určí, zda tyto události mají být celé nebo zčásti přenášeny v přímém přenosu nebo, je-li to nezbytné nebo vhodné z objektivních důvodů veřejného zájmu, zda mají být celé nebo zčásti přenášeny ze záznamu.

2. Členské státy neprodleně oznámí Komisi všechna opatření, která podle odstavce 1 přijaly nebo zamýšlejí přijmout. Ve lhůtě tří měsíců po oznámení Komise ověří, zda jsou opatření slučitelná s právem Společenství, a sdělí je ostatním členským státům. Vyžádá si stanovisko výboru zřízeného podle článku 23a. Přijatá opatření neprodleně zveřejní v *Úředním věstníku Evropské unie* a nejméně jednou ročně zveřejní souhrnný seznam opatření přijatých členskými státy.

3. Členské státy zajistí vhodnými prostředky v rámci svých vnitrostátních předpisů, aby subjekty televizního vysílání, které spadají do jejich pravomoci, vykonávaly výhradní práva, která nabudou po vyhlášení této směrnice, tak aby významná část veřejnosti v jiném členském státě nebyla zbavena možnosti sledovat události, které tento jiný členský stát určil v souladu s odstavci 1 a 2, celé nebo zčásti v přímém přenosu nebo, je-li to nezbytné nebo vhodné z objektivních důvodů veřejného zájmu, celé nebo zčásti ze záznamu ve volně dostupném televizním vysílání, jak tento jiný členský stát určil podle odstavce 1.

Článek 3k

1. Členské státy zajistí, aby měly všechny subjekty televizního vysílání usazené ve Společenství pro účely krátkých zpravodajských příspěvků přístup k událostem vysoce zajímavým pro veřejnost, které vysílá subjekt televizního vysílání spadající do jejich pravomoci na základě výhradních práv, a to za spravedlivých, přiměřených a nediskriminujících podmínek.

2. Pokud výhradní práva k události vysoce zajímavé pro veřejnost získá jiný subjekt televizního vysílání usazený v témže členském státě jako subjekt televizního vysílání usilující o přístup, musí být přístup vyžadován od tohoto subjektu televizního vysílání.

3. Členské státy zajistí, aby byl tento přístup zaručen tím, že umožní subjektům televizního vysílání volný výběr krátkých výňatků ze signálu vysílajícího subjektu, přičemž alespoň označí jejich zdroj, pokud to není z praktických důvodů nemožné.

4. Místo postupu podle odstavce 3 mohou členské státy zavést rovnocenný systém, který zajistí přístup za spravedlivých, přiměřených a nediskriminujících podmínek jiným způsobem.

5. Krátké výňatky se použijí pouze pro obecné zpravodajské pořady, přičemž v rámci audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání mohou být použity, pouze pokud je stejný pořad nabízen ze záznamu stejným poskytovatelem mediálních služeb.

6. Aniž jsou dotčeny odstavce 1 až 5, zajistí členské státy v souladu se svým právem a právními postupy, aby byly vymezeny způsoby a podmínky pořizování těchto krátkých výňatků, zejména veškerá úprava náhrad, maximální délka krátkých výňatků a časová omezení jejich vysílání. Je-li stanovena náhrada, nesmí být vyšší než dodatečné náklady vzniklé přímo při poskytování přístupu.

10. V čl. 4 odst. 1 se zrušují slova „ve smyslu článku 6“.

11. Články 6 a 7 se zrušují.

12. Název kapitoly IV se nahrazuje tímto:

„TELEVIZNÍ REKLAMA A TEleshopping“

13. Článek 10 se nahrazuje tímto:

„Článek 10

1. Televizní reklama a teleshopping musí být snadno rozeznatelné a odlišitelné od redakčního obsahu. Aniž jsou dotčeno použití nových reklamních technik, musí být televizní reklama a teleshopping zřetelně odlišeny od ostatních částí pořadu obrazovými nebo zvukovými nebo prostorovými prostředky.

2. Samostatné reklamní šoty a šoty teleshoppingu, kromě šotů v přenosech sportovních událostí, se vysílají pouze výjimečně.“

14. Článek 11 se nahrazuje tímto:

„Článek 11

1. Členské státy zajistí, aby v případech, kdy se televizní reklama nebo teleshopping zařazuje v průběhu pořadů, nebyla narušena celistvost pořadů, s přihlédnutím k přirozeným přestávkám v pořadu, době jeho trvání a jeho povaze, ani práva nositelů práv.

2. Vysílání filmů vytvořených pro televizi (s výjimkou seriálů, cyklů a dokumentů), kinematografických děl a zpravodajských pořadů může být přerušeno televizní reklamou nebo teleshoppingem jednou během každého plánovaného časového úseku o délce nejméně třicet minut. Vysílání pořadů pro děti může být přerušeno reklamou nebo teleshoppingem jednou během každého plánovaného časového úseku o délce nejméně třicet minut, pokud plánovaná délka pořadu přesahuje třicet minut. Reklama a teleshopping nesmějí být zařazovány během bohoslužeb.“

15. Články 12 a 13 se zrušují.

16. V článku 14 se zrušuje první odstavec.

17. Články 16 a 17 se zrušují.

18. Článek 18 se nahrazuje tímto:

„Článek 18

1. Podíl televizních reklamních šotů a šotů teleshoppingu nesmí v průběhu jedné hodiny překročit 20 %.

2. Odstavec 1 se nepoužije na oznámení subjektu televizního vysílání týkající se jeho vlastních pořadů a doprovodných produktů, které jsou od těchto pořadů přímo odvozeny, na oznámení o sponzorování a umístění produktu.“

19. Článek 18a se nahrazuje tímto:

„Článek 18a

Souvisele teleshoppingové pořady musí být zřetelně označeny obrazovými a zvukovými prostředky a trvají bez přerušení nejméně patnáct minut.“

20. Článek 19 se nahrazuje tímto:

„Článek 19

Ustanovení této směrnice se obdobně použijí na televizní kanály určené výhradně pro reklamu a teleshopping a na televizní programy určené výhradně pro vlastní propagaci. Kapitola III, článek 11 a článek 18 se na tyto programy nepoužijí.“

21. Článek 19a se zrušuje.

22. Článek 20 se nahrazuje tímto:

„Článek 20

Aniž je dotčen článek 3, mohou členské státy s náležitým ohledem na právo Společenství stanovit pro televizní vysílání určené výhradně pro jejich vnitrostátní území, které nemůže přijímat veřejnost přímo nebo nepřímo v jednom nebo více jiných členských státech, jiné podmínky než podmínky uvedené v čl. 11 odst. 2 a v článku 18.“

23. Název kapitoly V se nahrazuje tímto:

„OCHRANA NEZLETILÝCH OSOB V TELEVIZNÍM VYSÍLÁNÍ“

24. Články 22a a 22b se zrušují.

25. Název kapitoly VI se nahrazuje tímto:

„PRÁVO NA ODPOVĚĎ V TELEVIZNÍM VYSÍLÁNÍ“

26. V čl. 23a odst. 2 se písmeno e) nahrazuje tímto:

„e) napomáhat výměně informací mezi členskými státy a Komisí o situaci a vývoji právní úpravy v oblasti audiovizuálních mediálních služeb, s ohledem na audiovizuální politiku Společenství, a o příslušném vývoji v technické oblasti;“.

27. Vkládá se nová kapitola, která zní:

„KAPITOLA VIB

SPOLUPRÁCE MEZI REGULAČNÍMI ORGÁNY ČLENSKÝCH STÁTŮ

Článek 23b

Členské státy přijmou vhodná opatření k zajištění toho, aby poskytovaly Komisi a sobě navzájem informace nezbytné

pro uplatňování této směrnice, zejména jejich článků 2, 2a a 3, především prostřednictvím svých příslušných nezávislých regulačních orgánů.“

28. Články 25 a 25a se zrušují.

29. Článek 26 se nahrazuje tímto:

„Článek 26

Do 19. prosince 2011 a poté každé tři roky podá Komise Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru zprávu o uplatňování této směrnice a popřípadě podá nové návrhy na její přizpůsobení vývoji v odvětví audiovizuálních mediálních služeb, zejména s ohledem na nejnovější technický rozvoj, konkurenceschopnost tohoto odvětví a úroveň mediální gramotnosti ve všech členských státech.

Tato zpráva rovněž posoudí otázku televizní reklamy provázející pořady pro děti nebo do nich začleněné, a zejména otázku, zda kvantitativní i kvalitativní pravidla obsažená v této směrnici zajistila požadovanou úroveň ochrany.“

Článek 2

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 ze dne 27. října 2004 o spolupráci mezi vnitrostátními orgány příslušnými pro vymáhání dodržování zákonů na ochranu zájmů spotřebitele⁽¹⁾ se mění takto:

— Bod 4 přílohy „Směrnice a nařízení spadající do oblasti působnosti čl. 3 písm. a)“ se nahrazuje tímto:

„4. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 89/552/EHS ze dne 3. října 1989 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování audiovizuálních mediálních služeb (směrnice o audiovizuálních mediálních službách)^(*); články 3h a 3i a články 10 až 20. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2007/65/ES ze dne 11. prosince 2007^(**).

(*) Úř. věst. L 298, 17.10.1989, s. 23.

(**) Úř. věst. L 332, 18.12.2007, s. 27.“

Článek 3

1. Členské státy uvedou v platnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí do 19. prosince 2009. Neprodleně o nich uvědomí Komisi.

(1) Úř. věst. L 364, 9.12.2004, s. 1. Nařízení ve znění směrnice 2005/29/ES.

Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.

2. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 4

Tato směrnice vstupuje v platnost prvním dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Článek 5

Tato směrnice je určena členskými státy.

Ve Štrasburku dne 11. prosince 2007.

Za Evropský parlament
předseda
H.-G. PÖTTERING

Za Radu
předseda
M. LOBO ANTUNES